

Ay Fena Oluyorum

– AhmetZeytinci · 27 Şubat 2015

İkisi de yetmişli yaşların üstünde, seksenlere merdiven dayamış, hiç evlenmemiş kız kardeşlerdi. Büyük olanın adı Naciye küçük kardeşinin adı ise Binnaz'dı. Babalarının doksanlı yıllarda ölmeden evvel kendilerine miras bıraktığı üç oda bir salon kaloriferli ev de beraberce kendi hallerinde yaşayıp gidiyorlardı. Müsrif kadınlar değillerdi kesinlikle. Sigara içmezler, içki desen ağızlarına almazlar, kokusunu bile bilmezlerdi. Yıllarca devlet kademelerinde çalışıp çabalamışlar ve alınlarının teriyle de emekli olmuşlardı seneler önce. Emekli maaşlarını aldıkları zaman paralarını birleştirip beraberce hem üstlerine başlarına, hem de boğazlarına özgürce harcarlardı...

Her ne kadar evlenmemiş olsalar da en büyük zevkleri olan şehir içinde ve şehir dışında seyahat etmekten geri durmazlardı. Şimdilerde yaşları epey ilerlediği için eskisi gibi gezemeseler de, kış günü havalardan fırsatını buldukça başkent'in birçok semtini üşenmeden dolaşırlardı. Birçok semti sokak sokak bilirlerdi. Bu değişik zamanlarda şehirde yaptıkları geziler ruh sağlıklarına ve beden sağlıklarına da çok iyi geliyordu. Zaten yaz olduğu zamanda ucuz yollu turları takip ediyorlar ve ara ara onlara katılıyorlardı. Kapadokya'dan Asos'a, Didim'den, Kuş Adası'na, Göreme'den Kafkasör'e kadar yurt içinde gitmedikleri köşe bucak kalmamıştı. Az daha gezecek olsalar neredeyse Evliya Çelebi'nin ve İbn-i Batuta'nın geçmişte yol aldıkları kadar yol yapacaklar, rekor kıracaklardı.

Yine bir pazar günü, otobüs indirim kartlarını da yanlarına alarak şehrin ta öbür ucu olan Keçiören semtine gitmek üzere evden çıkarlar. Beş altı dakika içinde durağa geldiklerinde, durağın epey kalabalık olduğunu fark etseler de tedirginlikleri yoktur içlerinde. Bir zaman bekledikten sonra belediye otobüsü durağa yavaşça yanaşmıştır. Düzenli bir şekilde durakta bekleyen bütün yolcular ile birlikte otobüse binerler. Oturulacak yerlerin hepsi dolu olup, birçoğu da gençler tarafından geçici mülkiyet altına alınmıştır. Kimisi yanında ki arkadaşıyla konuşmakta kimisi gazete ya da ders kitabını okumakta, kimisi de uyuma numarası yapmakta, bazısı kafasını otobüsün içine çevirme niyeti olmadan camdan bakmakta, yaşlı, ayakta zor duran insanlara hiç aldırış etmemektedirler.

Naciye Hanım ve Binnaz hanımlarda ayakta kalmışlar ve yakınlarında ki bir demirden tutunmuşlardır. Otobüsün içinde herkesin nefesi bir yanındakinin ensesindedir. Bunalmak işten bile değildir, neredeyse herkes birbirinin içine düşecektir. Binnaz Hanım kimi gençlerin gözünün içine içine bakmakta, bazen oflayıp puflamakta ise de gençler tınmamakta, kılları bile kıpırdamamaktadır. Bu bakış "Ulan zibidiler kalksanız ne olur sanki teyzelerinize yer verseniz, siyatiklerim var zaten" bakışıdır adeta. Göz teması kurduğu gençlerin bakışı da "Yürü git işine teyze biz de öğrenciyiz beynimizde yorgun bedenimiz de" bakışını andırmaktadır. Bir zaman sonra Binnaz hanımın başı dönmüş, midesi bulanmaya başlamıştır. "Ay fena oluyorum!" Kız kardeşinin omzuna başını yaslar. Kız kardeşi anormal bir durum olduğunun farkındadır. "Binnaz ne oldu sana ne oldu kardeşim başın mı dönüyor, miden mi bulanıyor renginde

atmış gibi?" Binnaz zor nefes almaktadır, ayakta zor durmaktadır, başı da dönmektedir. Bir anda belediye otobüsünün içinde bir hareketlenme olur. Ayaktakilerin bağırp çağırması "Eyvah teyze hasta galiba yer açın çocuklar." lafları ile ikili koltuklardan bir öğrenci birazda memnuniyetsizce Binnaz hanıma yer verir. Elinde pet şişe olan bir Bayan, Binnaz hanıma azıcık su içirir. Bir başka bayanda çantasından kolonya çıkartıp Binnaz hanıma koklatır. O arada abla Naciye'de yan da oturan çocuğu eliyle dürterek kaldırır ve kardeşinin yanına oturur...

Yaklaşık on beş yirmi dakika geçmiş ama Binnaz Hanım hâlâ kendine gelememiştir. Naciye kardeşine döner "Bir durak sonra hastaneye geleceğiz hemen seni acile götürüyüm." Binnaz yarı ayık yarı baygın başını sallar. "Yok, yok hastaneye gitmesek de olur geçiyor gibi yavaş yavaş." O arada cebinden çıkardığı ilaç kutusundan bir hapi çıkartır hızlıca pet şişede ki suyla ağzına atar. Bir müddet sonra biraz daha rahatlamıştır. Ablasına döner "Bak ilacım iyi geldi Naciye birazdan geçer merak etme." Naciye de tedirginliğini atlatmıştır azıcık, içinden derin bir oh çeker. Bir iki durak sonra incekleri yere gelmişlerdir. Yavaşça yerlerinden kalkarlar ve iniş kapısına doğru ilerler. Kapı açılınca ikisi birden sakince inmiştir. Binnaz Hanım, hiçbir şey olmamış gibi, ablası Naciye'nin koluna girer " Abla eski komşumuzun, Sıdika Ablanın evi iki sokak ilerdeydi değil mi?" Naciye şaşırır " Binnaz ne çabuk kendine geldin maşallah ya iyisin şimdi değil mi?" Binnaz biraz yutkunur. " Onlar hep numaraydı abla, baktım delikanlılar bize yer vermeye hiç niyetli değiller ben de numaradan fenalaştım işte mesele bu yoksa hastanelik bir durumum yok. Onlar uyuma numarası yaparsa ben de hasta numarası yaparım. " Naciye yine Binnaz'a döner "Pes doğrusu, ya o çantandan çıkartıp içtiğin ilaç neydi?" onun cevabı da vardır Binnaz'da "Ya ablacım o içtiğim ilaçta insana çok zararı olmayan aspirinin bir değişiki coraspindi, her zaman çantamda bulunur sadece kanı sulandırmaya yarar hepsi o."